

את היתה הפתעת השנה בכתי
המישפט. בין הקהל הרב שנאסף
היה קשה למצוא אפילו אחד. שיהמר
על הרשעה. לא בכל יום עומד לדיון. על
רצח. עוררדין צעיר ומשכיל. מכיוון
שכל הראיות נגד שמעון חרמון היו
נסיבתיות בלבד. היו רוב האנשים
נטוחים כי יזוכה.

כאשר שמעתי את התובעת רבורה
ברלינר מסכמת את הראיות לפני
השופטים. השתכנעתי שחרמון רצח.
אבל אחריכך. אחרי ששמעתי את
פרופסור דויד ליבאי מפרדיק את הראי
יות אחת לאחת. השתכנעתי כי חרמון
לא ביצע את הרצח. אמר אחד מבאי
בית המישפט.

לסברה על זיכוי היו גם נימוקים
פסיכולוגיים. העיתוי של פסקהדין
נראה לרבים כרומו על התוצאה. אף
שופט לא ישלח איש רתי למאסר
עולם ביום שיש. לפני שכתב. אמרו
אחרים בקהל. ומישפטנים מנוסים
סברו. כי כדי לכתוב פסקהדין של
הרשעה בתיק ארוך ומסובך כזה
זקוקים השופטים לזמן רב יותר
משבוע וחצי. הזמן שעבר מאז
הסיכומים.

זה בוודאי זיכוי. כי את זאת הם
יכולים לומר על המקום ולתת את
הנימוקים אחריכך. להרשעה הם
צריכים להתעמק בראיות ולכתוב
פסקהדין ארוך וקשה. אמרו המיש
פטנים. אבל השמועה בבית המישפט
סיפרה. כי השופטים ישבו על כתיבת
פסקהדין עד שעת הבוקר המוקדמות
של יום מתן פסקהדין.

אכרם חרמון. אביהם של
הנאשמים. שימעון ומאיר חרמון. הגיע
לבית המישפט חצי שעה לפני מועד
ההקראה. הוא נראה שליו והתיישב
כמונו לאכול כריך. ישנתי טוב
בלילה. אמר. כשהוא כובש את
התרגשותו. אבל כסוד סיפר. כי לאשאו
לא גילה על פסקהדין. כדי שלא
לגרום לה התרגשות. אמרתי גם
לפרופסור ליבאי. שאם הוא יטלפן והיא
תענה לטלפון. שלא יגיד לה כי
פסקהדין ניתן היום. אמר.

ליד רלת האולם. בקומה החמישית.
התגודדו צלמים ועיתונאים וגם
סקרנים רבים שעקבו בעניין אחרי
המישפט המרתק. בקהל היו גם רבים
מאנשי הפרקליטות. שגילו גם הם
עניין מיוחד במישפט זה. היחידה
שנעדרה היתה רווקא התובעת. רבורה
ברלינר. שעשתה עבודה גדולה בתיק
זה. בתחילת השבוע הושבעה ברלינר
עלידי נשיא המדינה לשופטת מולם.

כאשר עלה חרמון במהלך המישפט
על דוכהעדים כדי להעיד. הוא עשה
רושם של אדם שחצן. עוקצני. קרירוח
ומחושב. דווקא קוררוחו זה הוא
שחיוק את הדעה כי יתכן שהוא היה
מסוגל לבצע רצח כזה. לרצוח את
כרמלה בין השעות 10 ו-10 וחצי בערב.
להחביא את גופתה וללכת לבלות עם
בחורה אחרת ואחריכך לחזור הביתה.
לשים את הגופה במכונית ולשרוף
אותה בחורשתיותים בהרי ירושלים.

**האמון
נשבר**

כאשר התחלנו לשוחח היה
הנאשם חביב ומחייך. הוא רק
ביקש מהשופט שלא יחייב אותו לשבת
על ספסלי הנאשמים. כל עוד הצלמים
מצלמים. אני לא אוהב את התמונות
האלה שלי על ספסלי הנאשמים. אני
מעדיף לעמוד. אמר.

גם כרגעים גורליים אלה בחייו.
נראה הנאשם כמעט אדיש. הוא היה
לבוש בהידור. כחליפה אפורה
ובעניבה. כאילו בא לבית המישפט
ממלון מפואר ולא מבית המעצר.

נכון שכתחילה לא הייתי כליכך
נינוח עם הצלמים. מכיוון שהעיתונות
אז שפכה את רמי. אבל נרמה לי שזה
התמתן עם הזמן. הוא אמר. לשאלה
אם ישן טוב בלילה. ענה בחייד מופגן:
ישנתי טוב מאוד. אני גם יכול לתת
לך שקופ. שישנתי מתחת למיטה של
מישהו. היינו שישה אנשים בחדר של
שלושה. ואני ישנתי על מזוזה על
הריצפה. אבל ישנתי טוב מאוד. שאלה
שעשו את המעשה הזה לא יישנו. אני
ישנתי טוב.

הוא סיפר. כי לא זכה בכלא כתנאים
מיוחדים בגלל השכלתו או מעמדו.
מתייחסים לכל אחד כמו שהוא
מתנהג. ואין לי כל טענות. גם עם
האנשים בכלא אני מסתדר טוב. יש
כיניהם אנשים מאוד מעניינים שאפשר
לדבר איתם.

שאלתי אותו מדוע כאשר חקרה
אותו עורכתהדין ברלינר חקירה
נגדית. היה כליכך עוקצני כלפיה. והוא
ענה. בפעם הראשונה בנימת כאב
אמיתי. תראי. מה שקרה לי זה רעידת
ארמה. אני הייתי חלק מהמערכת
הזאת. הייתי עוררדין וייצגתי
לקוחות. עשיתי זאת. כמוכן. לא רק
לשם שמיים. הרווחתי יפה מאוד. אבל
אף פעם לא ייצגתי מישהו שחשבת
שאיננו הוגן. ואת יכולה לראות את זה.
מכיוון שחלק מהעדים במישפט שלי
היו לקוחות שהפכו אחריכך לחברים.
היה לי אמון מלא במערכת הזאת.
ופיתאום ביום אחד הכל נשבר. אני
כעסתי על גברת ברלינר. כי חשבת
שהיא הגישה ראיות שידעה כי אינו

למאסר עולם

בראש דקוה!

**אמר שימעון חרמון לכתבת "העולם הזה"
דקות מעטות אחרי שהורשע ברצח**

הביתה. וכבר קיבלתי את מיספר
הטלפון מאביו. כדי להתקשר אליהם
עם צאת השבת. אבל חשבתי לערוך
איתו שיחה קצרה לפני מתן פסקהדין.
למרות שבמשך כל המישפט שמר
על ריחוק מהעיתונאים ולא מסר אף
מילה. הסכים הפעם להתראיין. עברתי
בין עשרות הצלמים שקיפצו מסביבו
וצילמו אותו מכל זווית אפשרית. אך
הוא היה שקט ושלו גם לנוכח
המצלמות שכמעט נגעו באפו.
כאשר הזכרתי לאביו. כי בעת

והחלה כבר בתפקידה החדש. במקומה
בא פרקליטהמחוז. אהרון שדר.

**נלחם
בעקשנות**

כאשר הגיע השופט המלווה
את העצירים. נקשתי ממנו
לשאל את חרמון. אם יסכים להת
ראיין. לפני מתן פסקהדין. כמו מרבית
הנוכחים כאולם. הייתי גם אני
משוכנעת כי הוא ייצא זכאי ויילך

**"איבדתי את האמון במערכת.
שאני עצמי הייתי חלק ממנה
אני לא רצחתי! הלילה ישנתי
טוב, אלה שרצחו שלא יישנו!"**

חברתיות. יכול לרצוח בחורה שאהבה
אותו. רק כדי למנוע ממנה להגיש
תביעת אבהות נגדו. החרידה אותי.
מאידך. הוא כבר מהרגע הראשון
בכל קשר לעניין. כעוררדין ידע
היטב. כי אם יספר גירסה על מריבה
שנפלה ביניהם. על כך שנתן לה מכה
בלי כוונה והיא נפלה ומתה. והוא איכזר
את עשתונותיו ונפטר מן הגופה. היה
יכול להיות נאשם בהריגה בלבד. אולם
ולחיות נידון לכמה שנות מאסר. אולם
הוא עמד על גירסתו המקורית. למרות
שהסתכן בכך במאסר עולם. ירעתי גם
כי סניגורו. הפרופסור ליבאי. רמו לו
על דרך זו כמה פעמים. אך חרמון רבך
בגירסתו המקורית כעקשנות רבה.
הוא בוודאי לא טיפשו. אמרו
מישפטנים. ואם הוא נלחם על הגירסה
שלו כליכך בעקשנות. הרי שהוא
באמת חקימפשע או שנכנס למילכוד.

מדוייקות. הרי הייתי יכול להיות חביב
אליה. כמו שאני חביב אלייך. אבל
כעסתי מאוד על כל המערכת.
שאלתי אותו מה יעשה אם יזוכה
וילך הביתה. האם ישבו להיות עורר
דין והוא ענה: אינני יודע. אני לא
חושב. נרמה לי שאחרי שאיבדתי את
האמון במערכת. זה יהיה לי קשה מאוד.
אבל לא בגלל הסיבה שאנשים יזכרו לי
את מישפט הרצח. אם הייתי חושש
מדתת הקהל הייתי נמצא היום בכרזיל.
לא איכפת לי בכלל מה יאמרו אנשים.
כי אני יודע שאני לא עשיתי את זה.
שאלתי אם הוא כועס בליבו על
כרמלה בלאס. שבגלל מותה הסתכן
בעניין הנורא הזה. והא ענה בפליאה:
כועס על כרמלה המסכנה? מה
פיתאום? למה? אין לי שום כעס עליה.
בזמנו. פשוט רציתי להתרחק ממנה. כי
לא הייתי מעוניין בקשר איתה. אבל

ליד אחותה של כרמלה. מזל אהרונבו. היחסים בין
שתי המישפחות היו אדיבים. גם אחרי פסקהדין
לא הפגינו בני מישפחתה של הקורבן שימחה לאיד.

**שתי המישפחות
אברהם חרמון
אביהם של הנאש
מים (מימין) מצא את עצמו יושב לפני מתן פסקהדין**